75 років служби народові

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 9. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 16-го СІЧНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 16, 1968 No. 9. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 15 січня, 1968

В АМЕРИЦІ

ПАНІ ЛИНДОН Б. ДЖАНСОН ВЛАШТОВУЄ в четвер 18-го січня прийняття в Білому Домі, під час якого відбудеться панель на тему „Що можуть зробити громадяни, щоб запевнити кращу безпеку на вулицях". На прийнятті буде 50 осіб. Доповідатимуть панна Кетрін Пілен із Кентаки, пані Маргарет Мур з Індіянополісу і пані Чарлз Кове з Атланти. Всі вони знавці проблеми, як не допускати до того, щоб не збільшувалося число злочинів. Президент найменував 11-членну Дорадчу Комісію, яка має вивчати справу громадянських заворушень минулого року та подати пляни, як якнайкраще не допускати до них.

СОРВЕЄР 7 ДО НЕДІЛІ 13-го СІЧНЯ прислав на Землю понад 8,000 фотографій із Місяця, де він, згідно з призначеним йому пляном, виконує свою роботу в трьох напрямках. 1. Викопує задопомогою окремого приладдя ґрунт Місяця, збирає каміння та притягає їх ближче до себе. 2. Робить світлини поверхні Місяця недалеко кратера Тихона. 3. Цей Сорвеєр має також позолочену скриньку, яка переводить хемічну аналізу ґрунту. Представник лябораторії в Пасадені заявив, що Сорвеєр виконує всі ці свої завдання дуже добре. Він працюватиме 14 днів, бо так довго триває на Місяці день. Вночі не діють інструменти, бо немає сонячної енергії.

6 СТУДЕНТІВ КОЛЕДЖУ ОСЛІПЛИ ПІСЛЯ ТОГО, як по спожитті наркотика ЛСД дивилися на сонце. Про це повідомив Норман М. Йодер — комісар Уряду для справ сліпих в стейті Пенсилвенія. Він відмовився подати прізвища цих юнаків і назву того коледжу, в якому вони навчалися. Студенти спожили цей наркотик, пішли в ліс і положилися на землю та лежали горілиць, дивилися на сонце, не знаючи, що з ними дістьcя. Знайшли їх товариші вже сліпими. Батьки можуть питатися: „Що сталося з нашими дітьми в школі?" Всі ці юнаки живуть із допомоги добродійного стейтового департаменту.

РОМНІ ЗАПОЧАТКУВАВ ВИБОРЧУ КАМПАНІЮ перед правиборами в стейті Ню Гемпширі, які відбудуться 12-го березня. На пресовій конференції Ромні закликав колишнього віцепрезидента Ніксона до публічних дебат, кажучи, що правибори будуть в Ню Гемпширі „змаганнями між двома кандидатами". Дебати мали б бути на такі теми: закордонна політика, криза американських міст, упадок моралі і збільшення числа злочинів, інфляція і відплив доляра за кордон. Ніксон відмовився зайняти становище до виклику губернатора Ромні і Ромні вірить, що виграє ці вибори.

7,000 СТУДЕНТІВ БУЛИ ПРИСУТНІ на зборах, де промовляв колишній конгресмен із Ню Йорку демократ негритянського походження Адам Клейтон Павелл, який закликав білих студентів приєднатися до „чорної революції". Павелла позбавили мандату за те, що зловживав федеральними грішми, і він живе на Вагамських островах, бо його в Ню Йорку заарештували б за непослух судові. Білі студенти, а також і частина негритянських студентів, поставилася критично до плянів Павелла, закидаючи йому нещирість. Після промов в каліфорнійських коледжах та університетах Павелл мав виїхати на острів Бікіні, де постійно перебуває.

У СВІТІ

ГРЕЦЬКИЙ КОРОЛЬ КОНСТАНТИН ВЕРНЕТЬСЯ ДО ГРЕЦІЇ негайно, коли буде оприлюднений текст нової конституції, коли буде визначений термін плебісциту і будуть загарантовані вільні вибори. Король, який від 13 грудня мин. року перебуває в Римі, куди прибув після своєї невдачної спроби скинути військовий уряд, прийняв в грецькій амбасаді в Римі представника „НИ Таймсу" С. Л. Золцберґера і свобідно говорив із ним про свої пляни. Він признав, що деякі його передумови щодо повороту вже виконані.

У СТОЛИЦІ КАМБОДЖІ ПНОМПЕНЮ ПРОГОЛОШЕНО КОМУНІКАТ наприкінці 4-денного перебування там американського амбасадора з Індії Чарльса Бовлеса, в якому стверджено одвертий і приязний тон його нарад з головою Камбоджі Нородомом Шігануком та порозуміння щодо потреби активізації Міжнародної Контрольної Комісії, яка стежила б за непорушуванням території Камбоджі. Однак здійснення тієї умови практично залежить від комуністичної Польщі, яка є одним із трьох членів тієї Комісії, та від СССР, який був — разом із Британією — спонзором Женевської конференції з 1954 р., на якій ту Комісію покликано, і який є наказодавцем Польщі.

З ПОЛЬЩІ ВИДАЛЕНО ВІЙСЬКОВИХ АТТАШЕ АМЕРИКИ Й КАНАДИ підполк. Едварда Мецґера і підполк. Кеннета Джефферсона, які ніби займалися „шпигунством". Трьох польських вояків, які перешкодили тим старшинам фотографувати „військові об'єкти", нагороджено бронзовими медалями. З Америки видалено у відплату польського атташе, підполк. Генрика Пойманського. У комуністів „шпигунством" є фотографування навіть таких об'єктів, які є на продаваних видівках, як великі мости чи залізничні стації.

В ЕСПАНІЇ ЗАСУДЖЕНО НА 4 МІСЯЦІ В'ЯЗНИЦІ 5-ОХ КЕРІВНИКІВ РОБІТНИЧОГО РУХУ, який намагається дістати згоду уряду на творення вільних професійних спілок за західнім зразком. Всім їм закинули зорганізування і участь в нелеґальному зібранні в церковній залі в квітні мин. року. На тому зібранні було к. 500 робітників.

ІРАН І САВДІ АРАБІЯ РОЗПОЧАЛИ НАРАДЖУВАТИСЬ над засобами спільної оборони Перської затоки коли б Британія відкликала відтіль свою морську фльоту. Після того, як Британія зліквідувала свою морську базу в Адені, надавши державність Південно - арабській Федерації, яка назвала себе Республікою Південного Ємену, на черзі станула ліквідація позиції Британії і в Перській затоці, але дійти до тієї затоки і станути там міцною ногою — було мрією вже експансивно - аґресивної політики царської Росії.

У ПЕЙПІНГУ ВІДБУДЕТЬСЯ ЛІТОМ ЦЬОГО РОКУ КОНҐРЕС КОМПАРТІЇ КИТАЮ, при чому Мао Тсе-тунґ і його прибічники призначають вже відтепер його учасників. Останній конґрес китайської компартії відбувся ще в 1956 році. Від того часу настав у партії розкол, при чому Мао Тсе - тунґ відсунув від влади президента Лію Шао-чі і генерального секретаря Тенґ Шіяо-пінґа і створив рух „культурної революції" з її „червоно-ґвардійцями", які повели терор супроти всіх опозиціоністів.

СТУДІЮЮТЬ МОЖЛИВОСТІ ЗАМИРЕННЯ У В'ЄТНАМІ

Державний секретар Дін Раск (зліва) і британський міністер закордонних справ Джордж Бравн під час розмови у Вашинґтоні, темою якої були деякі нові можливості замирення у В'єтнамі та відношення Британії до них.

Політичні кола в Південному В'єтнамі обмірковують шляхи замирення

Сайґон. — Серед керівних американських і південно-в'єтнамських кол поширено анонімовий меморіял „Як закінчити війну у В'єтнамі?" — з новою думкою, щоб залеґалізувати підпільний Фронт Національного Визволення, дозволити йому тимчасово адмініструвати деякі повіти, в яких комуністи мають перевагу, та розписати нові вибори з активною участю того Фронту, якому дозволено б свобідну аґітацію. Автори того меморіялу стверджують, що ані американські й південно-в'єтнамські державні війська не здібні викорінити цілком партизанський рух, ані теж партизани й Північний В'єтнам не здібні виграти війну проти Америки. Признається у тому меморіялі, що Фронт Національного Визволення є керований комуністами, які в свою чергу залежні цілком від Північного В'єтнаму. Проте у тому Фронті — твердять автори меморіялу — є також не комуністи, які охочі до співпраці з урядом в Сайґоні, якщо тільки дістали б леґальні можливості. Той меморіял покищо анонімовий. За коментарями західніх кореспондентів у Сайґоні авторами того меморіялу є поважні професори та професіоналісти, які покищо не підписали одверто меморіялу, лякаючись переслідування збоку властей. Південно-в'єтнамський уряд і більшість тамошнього громадянства противляться визнанню Фронту Національного Визволення, який відповідальний за десятки тисяч вбитих, поранених і тортурованих цивільних осіб в безоглядній терористичній акції, яку від років веде в'єтконґ, репрезентований назовні Фронтом Національного Визволення.

Тим часом на бойовому фронті оживлені бої на різних відтинках. На південь від здемілітаризованої зони американський конвой впав у засідку: згинуло 19 американців і 70 було ранених. Коли відперто напасників — знайдено тільки 10 ворожих тіл.

90-ий Конґрес почав другу сесію

Вашинґтон. — 90-ий Конґрес цієї країни почав 15-го січня другу сесію, на якій на порядку нарад будуть деякі ті проблеми, що їх не вирішено на першій сесії, яка закінчилася 15-го грудня 1967-го року. Такі справи, як фінансова криза, війна у В'єтнамі та злочинство і расові заворушення в містах матимуть вплив на працю Конґресу і в цьому році, бо їх не розв'язано під час 11-місячної сесії в 1967 році. Конґрес продовжуватиме заходи в тому напрямку, щоб здобути більший голос у вирішуванні закордонних і внутрішніх справ. Становище президента Л. Джансона може бути ще гірше, як в минулому році, бо численні демократичні члени Конґресу, які стараються про перевибір, вестимуть виборчу кампанію самостійно, без підтримки президента Л. Б. Джансона, який втратив популярність внаслідок війни у В'єтнамі. Не вдоволені з урядової політики фармери, бо ціни на їхні продукти зменшилися. Уряд матиме трудноці при ухвалюванні своїх законопроєктів, бо деякі демократичні члени Конґресу не будуть в цьому виборчому році підтримувати президента Джансона. Уряд минулого року заявив устами президента Джансона, що ЗДА зможуть рівночасно здійснювати програму будови величного суспільства та вести війну у В'єтнамі. Конґрес наполягає на те, щоб зменшити видатки на внутрішню програму і не допустити до завеликого дефіциту. Вполудне 15-го січня обидві Палати Конґресу почнуть працю. В середу 17-го січня о год. 9-ій ввечері Президент виголосить перед об'єднаними Палатами промову про Стан Унії.

Конґрес узалежнює збільшення податків від висоти федерального бюджету

Вашинґтон. — Голова Палатної Комісії Способів і Засобів конґресмен Вілбур Д. Міллс заявив, що він і на цьогорічній сесії 90-го Конґресу противитиметься збільшенню прибуткових податків, коли федеральний бюджет на 1969-ий рік виноситиме 148 більйонів або й більше дол. Покищо не знати, який бюджет предложить Уряд на найближчий фінансовий рік, який зачинається 1-го липня ц. р. Але представники Уряду недавно заявили, що проєкт нового бюджету виноситиме між 145 більйонів і 150 більйонів дол. Уряд дістав від різних агенцій проєкти, які вимагають, щоб бюджет виносив більше як 150 більйонів дол. Внаслідок заяви конґресмена Міллса запропонований бюджет може виносити суму між 145 більйонами і 147 більйонами дол.

УНС ВКЛЮЧАЄТЬСЯ В АКЦІЮ ВИСОКОШКІЛЬНОЇ СТИПЕНДІЙНОЇ ФУНДАЦІЇ В КАНАДІ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТУДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ МОЛОДІ

Торонто. — Минулої п'ятниці і суботи, 12 і 13-го грудня, тут відбулися чергові наради Дирекції Високошкільної Стипендійної Фундації, в результаті яких Українському Народному Союзові признано виключне право поширювання цієї фундації серед українського громадянства Канади й ЗДА з метою, щоб якнайбільшій кількості української молоді цих країн забезпечити фінансову базу для майбутніх високошкільних студій. В нарадах взяли участь президент Фундації сенатор Павло Юзик, який проводив нарадами, заступники президента Йосип Лисогір і д-р Павло Охітва, секретар Фундації адв. Богдан Жаровський, фінансовий секретар д-р Осип Бойко, заступник секретаря Богдан Зорич і заступник фінансового секретаря Іван Кокольський та члени Дирекції д-р Микола Кушпета і ред. А. Драган. Членами Дирекції є ще п. Микола Плав'юк і мґр Володимир Кліш, які були перешкоджені і не могли взяти участи в цих нарадах. Головним предметом нарад була справа домовлення з Українським Народним Союзом на виключне право поширювання підписів на фундацію серед українського громадянства, на яке УНСоюз погодився, основно простудіювавши справу і ствердивши велике добродійство цієї фундації для забезпечення фінансової бази на високошкільні студії для української молоді вже від народження дитини.

Що таке В.С.Фундація і як вона працює?

Високошкільна Стипендійна Фундація є комбінацією заощаджень враз із забезпеченням. Вона була зачартована в уряді провінції Онтаріо 1-го лютого 1966 -го року та має характер харитативний, побудована на кооперативній засаді, не є обчислена на зиск і як така, є зачартерована і контрольована урядом Канади. Заініціював її гурт українських патріотів, що їм на серці лежить добро нашої молоді. Членом Фундації може стати кожний батько, чи опікун дитини, що бажають забезпечити вищі студії цій дитині. Забезпечувати можна дітей лише до 8-го року життя включно. Член, що вступає до Фундації, відкриває власне конто в Canada Permanent Trust Company, на яке вплачує свої вкладки в місячних, квартальних чи річних ратах або одноразово, а висота її залежить від віку дитини. Складані гроші є його власністю, він диспонує ними довільно і може їх кожночасно вибрати, якщо не бажає дальше бути членом Фундації. Ці заощаджені гроші є призначені на оплати першого року вищих студій забезпеченої дитини. Якщо дитина не йде до університету — гроші повертається вкладчикові. Крім цього студіюючий (а), якщо переходить з року на рік, одержує стипендії на другий, третій і четвертий рік студій. Висота цих стипендій передбачена в сумі около $1,500 річно. Їх вплачується зі спеціяльного стипендійного фонду, утвореного з відсоткових приходів всіх вкладок заощаджень. Весь прихід цього фонду призначений виключно на виплату стипендій. На випадок смерти члена Фундації перед його 45-им роком життя забезпечена дитина не тратить прав до стипендійного фонду, хоч вкладок на її ім'я ніхто не вплачує. Можна теж заміняти ощадності на ім'я іншої дитини, якщо ця дитина є у віці понижче 8 літ. Дирекція, як теж Колеґія Опікунів - Дорадників Фундації, працюють безінтересовно, керуючись тільки бажанням допомогти батькам дати вищу освіту дітям. Адміністрування Фундацією покривається внесками членів у висоті $150.00, що їх відтягається зі загальної суми заощаджень. Внесок цей однак повертається вповні членові, якщо дитина не йде на вищі студії.

Один з прикладів як діє В.С.Фундація: В імені 4-літньої дитини член платить одноразово $950.00. В часі, коли дитина вписується на вищі студії, вона одержує $800. Коли переходить з року на рік, їй виплачується як рівну пайку для всіх учасників фонду, передбачену суму около $1,500, що дає суму $4,500. Отже разом вона одержує $5,300.

Перебираючи виключне право на поширення Фундації серед українського громадянства Канади і ЗДА, УНС не перебирає ніяких фінансових зобов'язань, бо їх має згадана Canada Permanent Trust Company, до якої і вплачується вкладки.

Подробиці підписів і членства у Фундації і взаємних зобов'язань будуть вкоротці проголошені на сторінках „Свободи". УНСоюз плянує почати інтенсивну акцію поширення Фундації з днем 1-го лютого ц.р. в тій надії, що її популяризація та поширення матиме два найважливіші наслідки: спонукає найширші кола українських батьків чи опікунів уже від народження дитини думати і плянувати високошкільні студії для неї з одного боку, а з другого боку забезпечити для тих студій відповідну фінансову базу при допомозі малих ощадностей. Фундація виплачуватиме стипендії на студії в кожному акредитованому університеті в будь-якій країні світу.

Св. п. о. прот. Лева Весоловського з великими почестями поховано в Бавнд Бруку

Бавнд Брук, Н. Дж. — Тут на Українському Православному Цвинтарі виросла ще одна свіжа могила — вірні прощались із улюбленим настоятелем катедрального храму св. Володимира в Ню Йорку о. протопресвітером Левом Весоловським, у суботу 13 січня. Від лютого 1935 р. о. Лев Весоловський був незмінним настоятелем парафії, що завдяки його ініціятиві, енерґійності і великому людському серцю стала однією з кращих парафій УПЦ у ЗДА. Тисячі новоприбулих українців до ЗДА із таборів „ДіПі" в Німеччині по війні з найбільшою вдячністю згадуватимуть того зразкового священика, який сам вислав понад 3 000 документів на переїзд знедолених скитальців до багатої і вільної Америки, без огляду на їхню релігійну приналежність. Св. п. о. Лев Весоловський помер 10 січня на 78 р. життя, і вістка негайно рознеслась по Ню Йорку й околицях, так що до храму св. Володимира прибували сотні громадян, щоб віддати останній земний поклін невтомному релігійному і громадському діячеві. Уродженець відпочинкової місцевості Черче на Рогатинщині, він у довгому і плідному житті не знав втоми для служіння Творцеві і рідному народові. По панахиді 11 січня, ієрейське відспівання відбулось у п'ятницю 12-го січня, під час якої прощав Покійного від імені Українського Народного Союзу його головний касир Іван Кокольський, ієрейське відспівання відбулось у п'ятницю 12 січня після перевезення тіла з похорон. заведення П. Яреми до місця невтомної праці Покійного — храму св. Володимира Великого. На ієрейське відпівання прибув літаком з Шикаґа єпископ Олександер, з'їхались також 14 священиків. Опісля відбулася траурна зустріч під час якої промовляли президент УНР в екзилі Микола Лівицький, гол. секретар УНСоюзу д-р Ярослав Падох та інші. Як у цій відправі, так і в Бавнд Бруку брав участь катедральний хор під диригуванням проф. Василя Завітневича. У суботу відправляли Заупокійну Літурґію архиєпископ Мстислав, єпископ Олександер і 12 священиків, у заповненому по-береги храмі, де зібрались не тільки православні, а й багато українців католиків. Прощальне слово виголосив Владика Мстислав. Потім тіло сл. п. о. протопресвітера Лева Весоловського було перевезене до Бавнд Бруку, в супроводі багатьох авт і винайнятого автобусу для вірних. Там тіло - домовину зустрів Митрополит УПЦеркви в ЗДА Іоан Теодорович, з численним духовенством до 40 осіб. У Церкві - Пам'ятнику зібрались сотні людей з Бавнд Бруку та близьких міст, і навіть із Вашинґтону. Відправлено панахиду. Прощальне слово виголосив митрополит Іоан, після чого домовину опущено в землю на вічний спочинок у Бозі. Багато людей не змогли взяти участи в Поминальній Трапезі, бо не вистачило місць у залі. З прощальними промовами, підкреслюючи особливі заслуги сл. п. о. Лева Весоловського, виступали: від УНСоюзу почесний член його Головного Уряду Роман Слободян, від УВАН проф. Замша, від Б-ва Сестрицтв та ін. установ і організацій.

О. СЕРГІЙ НЕПРІЛЬ БУДЕ ВИКОНУВАТИ ОБОВЯЗКИ ПАРОХА КАТЕДРИ СВ. ВОЛОДИМИРА

Ню Йорк. — У зв'язку із смертю довголітнього настоятеля українського православного катедрального храму св. Володимира, сл. п. о. протопресвітера Лева Весоловського, обов'язки пароха доручено виконувати о. Сергієві Непрілеві. Призначення нового пароха-настоятеля є справою Консисторії, у згоді з церковним урядом. Вcч. о. Сергій Непріль приступив до виконання своїх обов'язків.

Чотирьох письменників засуджено у Москві на кари від 1-7 років в'язниці

Москва.— В п'ятницю минулого тижня закінчився в Москві судовий процес проти четверо молодих письменників, яким закидали участь в нелеґальному літературному журналі „Сфінкс", перепачковування за кордон протисовєтських рукописів і тп. „злочини". 28-річний Юрій Галянсков дістав кару 7 років в'язниці, 31-річний Александер Гінсбурґ 5 років, 29-річний Александер Добровольський, який „сипав" інших підсудних і одинокий признався до вини, два роки, а Вера Ляшкова, яка переписувала „злочинні" рукописи, один рік із зарахуванням однорічної слідчої в'язниці. Внук колишнього совєтського міністра закордонних справ Павел Літвінов і дружина засудженого вже раніше письменника Лярисса Даніел зголосили безпосередньо перед проголошенням вище наведеного присуду меморіял до найвищих совєтських „достойників", в якому називають цей останній московський судовий процес „безстидним" та „диким глумом" над справедливістю. У тому своєму меморіялі вони навели довгу низку доказів, як брутально і проти всіх засад об'єктивної справедливости поводилися на тій розправі не тільки прокуратор, але й голова трибуналу. Залю заповнили поліцією і її аґентами та членами їх родин і така авдиторія викрикувала проти підсудних і свідків оборони, без одного слова спротиву збоку голови суду. Свідків оборони викидали з залі. Не допущено свідків, що хотіли подати докази, що твердження підсудного Добровольського, який співпрацював з поліцією і прокуратурою, є фальшиві і не відповідають правді. Павел Літвінов і Лярисса Даніел заявили згори, що вони апелюватимуть до міжнародної опінії і тому передали свій меморіял закордонним кореспондентам у Москві, чи переслали їх за кордон, так, що текст того їх меморіялу, який є новим актом оскарження проти совєтського „правосуддя" появився в усіх великих західніх часописах.

Сенатор Менсфілд проти податку від подорожей за океан

Вашинґтон. — Провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор демократ М. Менсфілд заявився проти оподаткування подорожей за океан, яке проєктує Уряд президента Джансона. На думку, цього сенатора цей урядовий проєкт не здобуде більшости в Конґресі. Але сенатор Менсфілд заявив, що треба збільшити прибуткові податки, щоб спинити інфляцію, бо ліпше заплатити дещо збільшений податок, як видавати більше долярів на купно дорожчих товарів. Сенатор Менсфілд згадав також про ощадності у федеральному бюджеті, які 90-ий Конґрес повинен зробити, і вказав на те, що можна буде зменшити видатки на космічну програму. Президент Джансон вернувся з Тексасу до Білого Дому в суботу ввечері 13-го січня. На своїй фармі він перебував 19 днів, працюючи над бюджетом на 1969-ий рік та над зверненням про Стан Унії, яке він виголосить в середу 17-го січня. Сенатор Менсфілд повторив свою давнішу вимогу, щоб ЗДА зменшили свої збройні сили в Европі, де перебуває коло 700 000 військовиків та їхніх родин, що спричиняє великий відплив долярів поза межі ЗДА.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Фінанси держави й життя одиниці

„... Для пересічного громадянина платничий баланс, сила доляра і міжнародної монетарної системи — це слова без значення. Вони немов би дуже мало причетні до нашого щоденного існування. Проте, вони стосуються всіх нас — споживача й керівного економіста, робітника, селянина й фінансиста... Широка сіть світової торгівлі і фінансових трансакцій пов'язує всіх нас докупи. Стан добробуту кожної окр'емої країни відбивається на стані добробуту всіх інших... Ваша праця, стан добробуту вашої фарми чи бизнесу безпосередньо й посередньо залежить від того, що діється в Европі, Азії, Латинській Америці або Африці..."

Такими словами Джансон мотивував своє звернення, проголошене 1 січня цього року в справі платничого балянсу Америки та сполучених із ним проблем. За останній рік платничий баланс Америки виявив 3.5 до 4 більйонів долярів дефіциту. Постав він унаслідок відпливу долярів на допомогу закордонові й довготермінові позики, дефіциту закордонної торгівлі, інвестицій за кордоном, утримування військ в чужих країнах, вивозу долярів туристами за кордон. Президент проголосив рішення зменшити у 1968 р. той дефіцит на кругло 3 більйони, і в цій цілі запропонував зменшити інвестиції американського капіталу в чужих країнах, обнизити імпорт із закордону, звузити довготермінові позики, обмежити туристичний рух поза Америку. Деякі з цих заходів залежать від державної екзекутиви, деякі — від доброї волі й дисципліни приватного промислу, банківництва чи приватних громадян. Наприклад, Уряд ЗДА відкличе в найближчих тижнях - місяцях 35.000 війська із Західньої Німеччини і зажадав від уряду тієї країни перейняти на себе кошти утримання решти американських військ на її території. Але це вже справа американських громадян, взявши під увагу заклик Президента, стриматися на найближчих два роки від подорожей поза західню гемісферу.

Президент ствердив, що доляр може бути „здоровим" в Америці, але „слабим" внаслідок трансакцій із закордоном, як це власне діється тепер. Кожна господиня в Америці знає, що купівельна сила доляра в Америці також упала — підносяться кошти виробництва, дорожчають товари і спіраля платень та цін погрожує інфляцією. У цьому році виявиться, чи матиме успіх заклик Президента до робітничих спілок, фабрикантів і окремих громадян, щоб усі співпрацювали для добра валюти й економіки.

Трагічні річниці

Цього року, коли ОН проголосили Рік Людських Прав і коли вільна українська громада у світі радісно відзначає 50-ліття проголошення акту державної суверенности України у формі Української Народної Республіки, не треба забувати й інших, трагічних річниць: 35-ліття штучно створеного Москвою голоду в Україні та 30-ліття „єжовщини", що кривавими хвилями залляла Україну.

Після короткочасної політики так званої „українізації", коли Москва толерувала до якоїсь міри розвиток національних культур в СССР, щоб прихилити до себе „націоналів" — у 1937-38 роках дійшов вершка найбільш ганебний в історії СССР процес нищення культур і інтеліґенції неросійських народів. У січні 1938 року Сталін прислав до Києва Хрущова із цілим штабом масових убивців, і той „вождь" з допомогою НКВД дострілював рештки чесних українських інтеліґентів, винищував навіть своїх однопартійців української національности. На XIV з'їзді КПУ в 1938 р. Хрущов оправдував відверту русифікацію України, заявивши, що „головною небезпекою є тепер український буржуазний націоналізм", що „треба єднатися з великим російським народом і ми будемо всіляко зміцнювати те єднання"... За несповна рік переписано наново історію України, з підкресленням нібито прагнення українського народу жити „в одній родині з російським народом". Український правопис підтягнено до російського. Школи опинилися без підручників українською мовою, зате з'явилось повно російських підручників. Учителі українських шкіл мусіли йти на курси... російської мови. У високих школах завели, побіч українських, російськомовні відділи... Українська людина з усією гостротою відчула, що Україна — це московська колонія і що бути українцем — означає бути ворогом Москви.

Останніми роками процес русифікації, особливо в Україні й Білорусі, посилився, але посилився й спротив, і це зобов'язує нас до більшої допомоги нескореній Україні — до щораз глибшого викривання злочинів Москви перед цілим світом.

ЧЕРВОНІ ЧОРНОСОТЕНЦІ

„Нехай собі ворони антикомунізму каркають про несумісність комунізму з самовизначенням народів. Як кажуть, собака гавкає, а караван іде своїм шляхом"... — отаким „стилем" написана велика стаття в московській „Правді" під заг. „Відповідь фальсифікаторам". Автор, обов'язково не росіянин, а якийсь А. Азізян, рецензуючи „документальну" книжку „Перемога совєтської влади в Середній Азії і Казахстані", накидається на всіх і вся, стріляє із своїх словесних гармат по тих працях за кордоном, у яких стверджується, що т. зв. „жовтнева революція" не розв'язала національної проблеми, а в окупованій большевицькою Росією Азії ту владу встановляли баґнетами.

Майже одночасно з „Правдою" у київській газеті „Культура і Життя" піднесли голову московські шовіністи і їхні прислужники. Газета падає на коліна перед Максимом Ґорьким, який нібито був приятелем українського народу, а насправді ж забороняв перекладати свої твори на українську мову, бо, за його висловом, то тільки „нарєчіє"...

Київська артистка виступає в тому числі з статтею, в якій бачить дальший розвиток українського театру на Україні в першу чергу „на основі завоювань російської театральної культури, спадщини Станіславського".

Якийсь киргиз Ч. Айматов помістив статтю „Соки землі", — про ті московські соки, які довели його вже до того, що він пише свої книжки не лише киргизькою, а й російською мовами, при чому ставить це за приклад іншим письменникам інших народів.

У тому ж числі „киянка" Жукова в статті „З однієї колиски" вихваляє „єдність тематичного прямування російського і українського кіна"...

На Захід дійшли вістки про нові судові процеси над письменниками в самій Росії — в Москві й Ленінграді, де мають змогу частіше бувати представники західньої преси, на відміну від Києва. І всі совєтські газети помістили на першому місці привіт та поздоровлення „совєтським судовим органам". Доходять покищо дуже неясні повідомлення про „ленінґрадську групу", в якої емґебісти нібито відібрали велику кількість рушниць, кулеметів і ручних ґранат. З тих повідомлень виходить, що та група була пов'язана з такими ж військовими групами на Україні і в районі Уралу, зокрема в місті Свердловському.

Якщо зіставити ці факти, вістки й чутки з тим, що підневільна київська преса почала запопадливо друкувати нові й нові пеани російській культурі і всьому, що російське, — то можна безпомилково припустити, що в Україні у ці дні московсько - большевицькі чорносотенці провадять арешти і тероризують населення такою мірою, як це було й за Сталіна. А відомо, що за часів Сталіна не конче треба було бути членом СВУ, щоб потрапити на процес СВУ, не конче треба було мати зброю — її підкидали самі енкаведисти під час обшуку й показували наперед обраній жертві, що під подушкою в неї... лежить наган.

Однак, нові й нові арешти як в Україні, так і в інших „республіках" СССР, в тому числі і в самій Росії, показують, що людська думка вже не може далі годитись із „диктатурою пролетаріяту", „комунізмом" тощо. Людина таки вимагає свободи людині, а народи добиваються свободи народам.

Якщо навіть представники панівного в СССР російського народу ставлять опір створеному ними ж червоному режимові, то це дуже кепський знак для сталінського наслідника Брежнєва і його „соратників", особливо вимовний у 50-річчя створення совєтської влади.

Червоні чорносотенці показують пазурі, починають арештовувати і потайки судити дедалі більше людей, і то людей думки й пера; починають вдаватися до комбінацій із військовими групами від Ленінґраду й Уралу аж до України, щоб оправдати посилення терору. 1968-ий рік уже проголосили Об'єднані Нації Роком людських прав. Це проголошення особливо стосується всіх нас, як представників безправної України.

(лп)

Ол. Коновал

КНИЖКА ПРО РУСИФІКАЦІЮ

Наприкінці січня цього року вийде друком у Канаді книжка англійською мовою Івана Коляски під назвою „Education in the Soviet Ukraine". Книжка „присвячена українській нації, що бореться за збереження своєї мови, культури і національної гідности". Автор учитель за фахом. Народився в Канаді в українській родині. З 1930-их років став марксистом (проґресистом). Як і багато інших українських проґресистів в Канаді, він вірив московській пропаґанді про процвітання „суверенної радянської України в Радянському Союзі".

У 1963 р. Іван Коляска поїхав до столиці України Києва на дворічні університетські студії. Його перебування в Україні було для нього наявним запереченням всього того, що йому доводилося чути чи читати в совєтській чи „проґресивній" пресі про Україну. Його розчаруванням не було меж. Щоб запротестувати проти тієї брехні, він почав збирати факти на підставі документів уряду Совєтського Союзу та УССР, розмов і обсервацій, що розкривають всю брехню, лицемірство та насильство „братнього російського" народу супроти України.

Іван Коляска в книжці, яку ми читали в рукописі, свідчить, що росіяни в Україні займають усі головні позиції. Вони викорінюють українську мову з установ, з високих, середніх та початкових шкіл і заводять російську, — „зрозумілу", — як вони кажуть.

Книжка про освіту в Україні написана з позицій, яких часто вживають в Україні українці для сповільнення русифікації, що набирає дедалі більшої сили. Вже в 1964 р. в Луганському і Донецькому не було жадної середньої і високої школи з українською мовою. В містах України, які пізніше стали частиною Совєтського Союзу, йде також шалена русифікація. В Івано - Франківському менше як 40% учнів ходять до шкіл з викладовою українською мовою. В Чернівцях на всіх 40 шкіл лише в чотирьох викладається українською мовою. В Коломиї є дві середні школи (від 1-ої до 10-ої кляси), і в обох викладається всі предмети російською мовою. Бо ж тепер в Україні батьки „мають право" вибирати школи, до яких посилати своїх дітей — з українською чи російською викладовою мовами. Росіяни супроти себе не є такі „демократи". Росіяни в Росії й у всіх інших республіках мають вчитися в російських школах, а якщо таких немає, їх творять.

Для друкування українських підручників „не вистачає" паперу. Тому міністерство освіти УССР рекомендує школам твори українських клясиків російською мовою.

Статистика в СССР показує, ніби в Україні число шкіл з викладовою українською мовою велике. Автор книжки звертає увагу на те, що совєтська статистика рахує всі школи рівнозначними — і ті, що в містах з тисячами учнів, і ті, що в селах лише з сотнями учнів. Фактично ж переважаюча більшість учнів та студентів України вчаться в школах з викладовою мовою російською.

Один студент, пише автор, говорив в Київському університеті українською мовою. Йому не раз звертали увагу, щоб він переключився на російську. Пізніше цим студентом зацікавилася влада, і його викинули з гуртожитку. Навіть не раз зверталося увагу й самому авторові книжки, чому він домагається викладачів українців, а не росіян.

Книжка Івана Коляски, одного з тих, хто вірив у щирість і правдивість совєтської пропаґанди, є сильним ударом по російській імперії, побудованій на брехні. Подані в книжці документи ніхто не може заперечити, і вони говорять самі за себе. Лише треба подбати, щоб увесь наклад, 5 тисяч примірників, дістався в руки тим, що творять в англомовних державах ядро нації. Книжку можна набути в м'якій оправі за 2.50 дол., а в твердій за 5 дол., пишучи на адресу:

Peter Martin Assoc.
20 Summerhill Gardens
Toronto 7, Ont., Canada

Розумно, але непопулярно

Президент Джансон, у журбі з приводу дефіцитового платничого балянсу, апелював до американських громадян, щоб вони бодай у цей і наступний рік обмежили свої відпочинкові й розваґові подорожі до країн Західньої гемісфери. Коли взяти на увагу, що в минулому році американці вивезли за кордон кругло 2,700.-000.000 долярів, з того до самої лише Европи й Ізраїлю 920 мільйонів, то журба Президент зрозуміла і його заклик логічний. Щоб відстрашити від подорожей за кордон — особливо на той бік обох океанів — Президент, можливо, запропонує Конґресові встановити для туристів окремий податок „згори" від 100 до 500 долярів на особу, як це безуспішно пляновано в 1962 і 1965 роках, або податок „знизу", після їх повороту до Америки, по 5 долярів за кожний день, проведений поза кордонами країни.

Однак, нема великих шансів на те, щоб Конґрес прихилився до таких рекомендацій. Головний арґумент противників таких драстичних заходів також не позбавлений слушности: вправді такий податок дійсно вдарив би по американських туристах із середньої кляси, що заощаджують гроші на виїзд, але не відстрашив би багатіїв, які найбільше грошей витрачають за кордоном. Можна ще сяк - так контролювати виїзд до Европи, Азії та Африки безпосередньо з американських портів і летовищ. Але практично неможливо переводити таку контролю, коли турист виїжджає з Америки окружною дорогою через Канаду чи Мехіко. А до Канади вивезено минулого року 678 мільйонів долярів і до Мехіко 575 мільйонів, отож також понад більйон двісті мільйонів долярів.

Найповажнішою ж перешкодою для схвалення законних обмежень туристичного руху є їх непопулярність серед самих конґресменів і сенаторів, які, мабуть, найбільше з усіх американських громадян заражені „туристичною гарячкою", і то не тільки вони самі, а й їх дружини та діти, які використовують подорожні удогіднення, що їх мають їхні чоловіки - батьки. З-посеред рядових американських громадян нема багато таких, які вже бачили на власні очі все гарне й цікаве між Атлантиком і Тихим океаном. Тому вони можуть без жалю відмовитися від подорожі в Альпи чи над Середземне море. Але таких забаганок не відречуться люди багаті. І всі американські корабельні й летунські компанії, всі великі подорожні аґенції робитимуть усе можливе, щоб туристичного руху за кордон не спутувати. Не все розумне знаходить послух і зрозуміння, коли воно зударяється з інтересами приватного бизнесу та бажаннями одиниць.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: Д-р Михайло Данилюк

ЩЕ ПРО „ФЛЮ"

Капосне „флю" або, правильно назвавши, інфлюенца починає щораз більше поширюватись, зокрема по північно - американському континенту, як і передбачалось ще восени минулого року. Про це ми згадували своєчасно в нашій рубриці, радячи читачам защеплюватись проти цієї епідемічної недуги, але, мабуть, не всі цієї поради послухали. Це можна зробити ще й тепер, але багато людей уже хворіє, і для них щеплення не має ніякого значення.

Щоб дати нашим читачам бодай загальні відомості про „флю", пригадаємо кілька фактів, а також дамо основні поради, як бути при цій недузі.

Інфлюенца — це заразна недуга, яка переноситься від людини до людини, зокрема при застуді. Викликає її вірус, який поширюється епідемічно щокілька років. Зима 1968 року — чергові „жнива" цього вірусу. Тепер поширюється т. зв. азійське „флю", яке своїми симптомами та наслідками гостріше від „домашнього".

Фактично на віруса медицина ще не знає ліку, і його неможливо нищити так, як бактерії, різнородними антибіотиками. Але не це є найважливішою проблемою, бо власне сам вірус інфлюенци рідко коли приводить до смерти. Справа в тому, що при зараженні інфлюенцою часто приходять інвазії організму різними бактеріями, і щойно тоді постає загроза для здоров'я і життя зокрема людей з хворобами серця, легенів, з підвищеним тиском крови, з анемією і т. д. Не так сам вірус, як спричинені ним комплікації привели до смерти 10 мільйонів людей у 1918 році.

Як правило, хвороба починається швидко після зараження, бо час розвитку інфекції триває лише два-три дні. Людина відчуває болі в усіх м'язах, костях, починає чхати, кашляти, в неї появляється гарячка, що доходить до 104 ступенів Фаренгайта, сильні болі голови, головокруження і раптовий упадок сил. Запухають очі, часто сильно „капає з носа", важко віддихати носовими проходами, хрипне голос.

Якщо немає ускладнення та бактерійної інфекції, такий стан проходить за два-три дні, хоч і залишає загальну кволість протягом тижня або й більше. При ускладненні — часто розвивається бронхіт, запалення легенів, інфекції сечових проходів, гнійне запалення ґлянд, вуха, горлянки. Ці комплікації свого часу, як ще не було антибіотиків, приводили до дуже прикрих наслідків.

При відсутності комплікацій хворий може сам собі допомогти. Тут варто запам'ятати такі поради: при появі гарячки необхідно мати повний спокій у ліжку, заживати велику кількість різнородної рідини, зокрема овочевих соків, бульйонів, узварів і т. д., які мають велику кількість вітамінів та кальорій, бо при гарячці хворий втрачає багато рідини потінням. Щокілька годин треба заживати якихнебудь аспіринових препаратів, навіть звичайної аспірини, пам'ятаючи, що аспірина обнизить гарячку і вгамує болі. Але цим аж ніяк не можна тішитись та залишати ліжка і йти до праці. Якраз тоді найчастіше з'являються різні ускладнення.

Згадані препарати треба заживати протягом не менше двох днів. Коли гарячка і болі проходять — припинити домашнє лікування, і щойно тоді, як протягом наступних двох днів людина не відчуває ніяких болів і має нормальну температуру, вона може виходити з дому.

Коли гарячка „скаче", коли хворий має болючий кашель, гнійні виділення з носа, вуха або гнійне заложення горла — він мусить негайно звернутись до лікаря, щоб уникнути затяжних комплікацій, лікування яких іноді триває тижнями.

Неускладнене „флю" минає при домашньому лікуванні за два - три дні. Коли ж температура не спадає до нормального рівня, коли подразнення віддихових шляхів не зникає, кашель і болі горла не припиняються — це значить, що є якесь ускладнення.

Ніколи не слід відкладати лікування, бо це майже завжди приводить до неприємних наслідків. Справа не тільки в тому, що можна дістати якесь запалення, але навіть самий поворот до нормального стану та працездатности часто затягається на довгі тижні. Людина тоді, як правило, жаліється на сильну втому, брак енерґії, часте потіння при напруженні, головокруження, брак апетиту, часті болі голови і т. д. Все це — дарунок вірусу інфлюенци.

Зводячи проблему „флю" до одного речення, можна сказати: інфлюенца — це заразна вірусова недуга, яка вимагає кількох днів спокою, аспіринових препаратів, заживання у великій кількості рідини та кальорій з вітамінами. Але коли вона не проходить за три дні або коли симптоми, зокрема гарячки та подразнення віддихових шляхів, не минають — необхідно шукати лікарської допомоги, щоб зберегти себе від неприємних або й грізних ускладнень.

Рокефеллер таки рішається кандидувати, хоч досі це рішуче заперечував

Олбані, Н. Й. Губернатор Нелсон А. Рокефеллер вже тепер не виключає тієї можливости, що він братиме участь у правиборах в стейті Ореґон, які відбудуться 28-го травня. Рокефеллер змінив дотеперішнє становище під впливом політичних приятелів та партійних провідників, які уважають, що тільки нюйоркський губернатор має найбільші можливості перемогти демократичного кандидата, яким буде президент Джансон. Досі Рокефеллер рішуче відмовлявся від кандидатури, заявляючи, що в ніякому випадку він не старатиметься про номінацію на кандидата на президента. Тепер він виявив своїм приятелям, що зможе брати участь у правиборах в Ореґоні, коли цього вимагатиме вислід правиборів в Ню Гемпширі, які відбудуться 12-го березня. Рокефеллер підтримує мишиґенського губернатора Джорджа Ромні, який бере участь у правиборах в Ню Гемпширі. Коли б Ромні не здобув там більшого числа голосів, тоді Рокефеллер взяв би участь у правиборах в Ореґоні. Дехто передбачає, що колишній віцепрезидент Ричард М. Ніксон переможе губернатора Ромні у правиборах в Ню Гемпширі.

● Колишнього конґолійського прем'єра Мойсе Чомбе звільнять, мабуть, в найближчому часі з в'язниці в Альжирії та відішлють до якоїсь іншої країни. Чомбе жив на політичній еміґрації в Еспанії, а альжирці схопили його в червні мин. року, примусивши пільота літака, яким Чомбе летів на острів Майорку, скеруватись на летовище в Альжирі. Конґолійський уряд зажадав був видачі Чомбе, що його заочно засудили були в Конґо на смерть, але Еспанія, Америка і інші країни вживали заходів, щоб врятувати Чомбе, який завжди мав прозахідню орієнтацію.

Алла Коссовська

ПРАВО НА НЕНАВИСТЬ

(2)

Віктор був справді надзвичайним хлопцем, і я була страшенно горда його дружбою. Прекрасно вихований, начитаний, перший учень в своїй клясі, спортовець, він гарно грав на скрипці і брав призи на змаганнях плавців. Я теж тоді захоплювалася водним спортом, добре плавала, і ми з Віктором ціле літо провели на нашій прекрасній, широкій і тихій ріці, запливаючи далеко-далеко або перепливаючи її впоперек і відпочиваючи на м'якому піску протилежного, положистого берега. Скільки цікавих речей розповів мені тут мій товариш! Він ділився зі мною своїми думками, плянами на майбутнє, переповідав зміст прочитаних книжок, які читав „запоєм", не розбираючи, читав усе, що знаходив у батьківській бібліотеці, починаючи від Жюля Верна та Джека Лондона і кінчаючи енциклопедією Брокгавза і Ефрона, один вигляд якої викликав у мені побожний трепет.

„Що він знайшов у мені? — часто питала я себе. — Я ж така дурна, нічого не розумію, нічого не знаю, а він такий розумний, з ним навіть моя тітка говорить, як з рівним, як з дорослим!"

Але що було моєю єдиною гордістю, моїм єдиним атутом — це те, що з українською літературою, з „Кобзарем", Лесею Українкою, І. Франком познайомила його я!

У той час, безпосередньо після революції, в нашій гімназії введено курс української мови. Але я ще й до того читала Шевченка, Винниченка, Коцюбинського, бо мій дядько завжди відчував себе українцем і приносив до хати ці книжки. А після революції він опинився в Українській Армії.

Наша вчителька української мови, висока, коротко підстрижена, трохи мужоподібна жінка, з такою любов'ю і вмінням провадила свої лекції, що ми, заслухавшися, не чули такого бажаного на інших лекціях дзвоника. Вона читала нам „Хведька - халамидника", і вся наша кляса ревно плакала над Хведьковою долею. Ми з захопленням деклямували байки Глібова і розігрували їх в особах. Іноді ми співали з нею українських пісень, і від неї вперше я почула гимн „Ще не вмерла".

Само собою зрозуміло, що моє захоплення передалося і Вікторові. За короткий час він уже добре говорив по-українськи і присягся мені урочисто, що буде служити Україні всіма силами, всім серцем.

Але... владу в нашому місті захопили большевики. Замість світлого майбутнього, чорна прірва терору розкрилася перед нами, загрожуючи проковтнути все, що тільки насмілюється жити, дихати. Зникли з мого дитячого обрію спочатку дядько, а потім і тато. Згасла усмішка на поблідлих устах моєї тітки. Чорна змора ЧК нависла над містом.

У ті дні я з жахом дізналася, що мого друга, мого чудесного Віктора заарештовано, як закладника за батька, якому вдалося втекти. Розпачеві моєму не було меж!

А в той самий день сестрі моїй прийшов час родити. Послати за акушеркою, крім мене, було нікого. І ось я, ціпеніючи від жаху і неймовірно тяжкої туги, побігла темніючими вулицями міста навпростець, повз закляте місце, повз темну будівлю ЧК.

Назад ми ішли вже вдвох, з нашою приятелькою, акушеркою Лідією Христофорівною, і було не так страшно. Але коли ми вже доходили до воріт ЧК, вздовж тихої вулиці раптом розліґся гуркіт автового мотора і відразу ж — рушнична сальва. І в ту ж секунду нам під ноги кинулася постать в самій білизні і з криком „рятуйте мене", охопила наші коліна. Ми прикипіли до місця, спаралізовані жахом. Я відчула, як під волоссям у мене забігали комахи. А біла постать біля наших ніг билася об землю і благала порятунку.

І раптом я пізнала її! Це був Віктор, мій друг, мій чудовий Віктор, моя перша любов!

Все це майнуло зі швидкістю блискавки. Далі — брязкіт зброї, крики, удари прикладом, і чекіст, схопивши за ноги вже нерухоме тіло мого друга, поволік, і все це кошмарне видиво зникло за глухими, залізними ворітьми. Останнє, що я побачила, це була темна, кучерява голова Віктора, що билась об бруківку, залишаючи за собою густий кривавий слід...

Далі я вже нічого не чула й не бачила. Акушерка дотягла мене до першого будинку, де я поволі прийшла до пам'яті.

На другий день в списку розстріляних закладників, опублікованому в місцевій газеті, я знайшла ім'я Віктора К.

Отакою з'явилась моїм юним очам „Велика, Жовтнева". І вже ніщо не могло і не зможе помирити мене з нею. Але й ніщо вже потім не могло жахнути мене так, як той кошмарний вечір.

Я довго хворіла, мої слабі, ще дитячі нерви були потрясені. Але здоровий організм переборов, і я виросла нормальною людиною.

Потім прийшли ще страшніші події: розриті могили жертв ЧК з сотнями розпухлих трупів, з „рукавичками" із людської шкіри, знятими разом з нігтями з живих рук, голод, смерть матері, 1933-ій рік, єжовщина... Але від влади, яка вбиває невинних дітей, я вже нічого іншого й не чекала. В моєму мізку відбилася, як символ „великого жовтня", розбита прикладом голова хлопця, майже дитини, що б'ється об брук, заливаючи його кров'ю.

Так, можливо, ви маєте рацію, мій друже, у нас звіряча ненависть до большевиків, але на цю ненависть ми маємо право. Чи ж не так?

(Кінець)

ПІД ЗНАКОМ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

ДЕБЮТАНТКИ 1968

ДЕБЮТАНТКИ 1968

Презентація дебютанток на „Вечерницях Червоної Калини" в році 1967 посередині організатори дебютанток: п-ні Христя Навроцька і інж. Іван Вінтоняк.

За щорічним традиційним звичаєм, перещепленим на нюйоркський ґрунт зі Львова, а в цьому році знову відбудуться Вечерниці „Червоної Калини" і знову будуть на них представлені українській громаді Дебютантки, себто молоді панночки, які вперше у своєму житті беруть участь у великій публічній забаві.

Цьогорічними організаторами Дебютанток є знову пані Христя Навроцька та інж. Іван Вінтоняк. Привітає їх голова Головної Управи Об'єднання б. Вояків Українців в Америці, д-р Володимир Галан. Аранжерами танків будуть Юрій Лопатинський і Володимир Гриньох, перший із них колишній старшина УПА, другий — Української Дивізії УНА. Гратиме за традицією оркестра „АМОР" і співатиме Ігор Раковський.

Цьогорічні Вечерниці „Червоної Калини" відбудуться У ВЕЛИКІЙ БАЛЕВІЙ ЗАЛІ — GRAND BALL ROOM — прегарного Гілтон-готелю в Ню Йорку при Шостій евеню і 51-ій вулиці (1335 Avenue of Americas). Система внутрішніх рухомих сходів („ескалейторів") та вінд („елевейторів") облекшує комунікацію. Прегарні простори кулюари спричиняються до милого переведення тієї культурної товариської імпрези.

Несподіванки для дебютанток!

Оксана Баран
New York, N.Y.

Ніна Віла
Massapequa, N.Y.

Надя Бущак
Kew Gardens, N.Y.

Валентина Вацяк
New York, N.Y.

Христина Височька
New York, N.Y.

Оксана Глущевська
Chicopee Falls, Mass.

Ольга Грицай
Jersey City, N.J.

Меланка Грицюк
Bronx, N.Y.

Оксана Гідей
New York, N.Y.

Віра Качмарська
Yonkers, N.Y.

Софія Кордуба
Brooklyn, N.Y.

Стефанія Король
Irvington, N.J.

Іванка Костирка
New York, N.Y.

Марічка Кріль
Ridgewood, N.Y.

Люба Крумшин
Yonkers, N.Y.

Оксана Куйбіда
Jackson Heights, N.Y.

Маруся Кукіль
Hartford, Conn.

Оленка Лапічак
Passaic, N.J.

Стефанія Лис
New York, N.Y.

Олександра Малайчук
Allentown, Pa.

Ліда Мандзій
Newark, N.J.

Стефанія Михалевич
Elmhurst, N.Y.

Богданна Натина
Kew Gardens, N.Y.

Люба Натина
Kew Gardens, N.Y.

Віра Никифорук
Jackson Heights, N.Y.

Катруся Нич
Jamaica, N.Y.

Андрія Олексів
Kerhonkson, N.Y.

Маруся Олійник
Cleveland, Ohio

Броніслава Пилипчак
North Bergen, N.J.

Оленка Ринасевич
Elmhurst, N.Y.

Христина Семенюк
Middle Village, N.Y.

Христя Тимочко
Brooklyn, N.Y.

Ліда Тимяк
Maplewood, N.J.

Рома Халупа
Bronx, N.Y.

Христя Цвіль
Bronx, N.Y.

Рома Якимець
Bridgeport, Conn.

Ню Йорк, Н. Й.

У ДЕНЬ СВ. АНДРІЯ

Ню Йорк. — Вшановуючи пам'ять свойого патрона, Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, місцевий Відділ Українського Католицького Академічного Об'єднання „ОБНОВА", відзначив день св. Андрея, день іменин Провідника Української Католицької Церкви й народу, Службою Божою в намірені його беатифікації, та святочними сходинами.

Службу Божу відправив о. Михайло Кулинич в сослужінні отців: д-ра Володимира Ковалика, ЧСВВ, і Христофора Войтини, ЧСВВ, в церкві св. Юра в Ню Йорку в неділю, 17-го грудня 1967 р. о годині 4-ій по полудні. Гарну проповідь про Слугу Божого Митрополита Андрея виголосив о. д-р Володимир Ковалик, ЧСВВ. Під час св. Літургії співав гарно мішаний хор імени Митрополита Андрея Шептицького під дириґентурою проф. Миколи Ничая.

Після церковної відправи відбулися в авдиторії цілоденної парафіяльної школи св. Юра, о год. 5-ій по полудні Святочні Сходини, на які прибули духовні отці з місцевої парафії св. Юра, члени УКАО „Обнова" і хору ім. Митрополита Шептицького та громадяни українського Ню Йорку. Сходини відкрив голова Відділу УКАО „Обнова" в Ню Йорку радн. Богдан Ластовецькию, який представив присутнім дорогого гостя Впр. о. Михайла Гринчишина Ч. Н.І., пароха української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Постулятора беатифікації Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. О. Постулятор виголосив цікаву доповідь: „АКТУАЛЬНИЙ СТАН БЕАТИФІКАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ". На вступі доповідач пояснив, кого Церква вважає за гідного удостоїтися ласки бути проголошеним святим, очеркнув ролю і завдання Постулятора та довше спинився над обговоренням беатифікаційного процесу. Цей процес часто триває довгі роки й вимагає багато труду й заходів та фінансової піддержки, проходить в трьох фазах. Перша його фаза — це дієцезальний, інформативний процес, друга фаза — апостольський процес і третя та остання фаза — це канонізаційний процес. Під час того процесу серед урочистих церемоній, спеціяльним актом, члени трибуналу проголошують блаженного святим.

Беатифікаційну акцію за проголошення святим нашого Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, який помер 1-го листопада 1944 року, почав Впр. Архиєпископ Кир Іван Бучко в Римі 1954 року. За його почином назначено Постулятора в особі о. Гринчишина, ЧНІ, пороблено перші кроки до збирання відповідних матеріялів. Властивий, перший інформаційний процес за проголошення святим нашого Слуги Божого Митрополита Андрея почався 5-го грудня 1958 року, а закінчився дуже успішно в квітні 1965 року. За той час зібрано 21 том різних писем і творів Митрополита Андрея в 9 різних мовах і переслухано 50 високопоставлених свідків, різних національностей, які походили зі всіх континентів світу. Процес стоїть на сильних основах і треба сподіватися, що друга його фаза — апостольський процес, до якого йде тепер підготова, пройде також щасливо, а пізніше і остання, третя фаза закінчиться проголошенням святим нашого Слуги Божого Митрополита Андрея. Тоді українці-католики будуть мати вже двох святих, бо досі то мають лише одного в особі свящ. мученика Иосафата, від канонізації якого минає в цьому році сто років. Тепер багато залежить від нас, вірних Католицької Церкви, як ми поставимося до цього процесу. Ми, в першу чергу, повинні молитися, працювати й збирати грошові фонди, щоб допомогти вести цей важний для нас процес. Крім того ми повинні повести щороку пропаґанду серед своїх і чужих за поширення ідей, голошених Великим Митрополитом.

Після доповіді були поставлені о. Постуляторові запити від кількох приявних, на які він давав вичерпні відповіді. Учасники Святочних Сходин виявили бажання, щоб ця цінна й актуальна доповідь була поміщена в українській пресі. Після цього радн. Б. Ластовецький подякував о. Гринчишинові, ЧНІ за прекрасну доповідь, а присутнім за уважне її вислухання. Сходини закінчено співом: Боже, вислухай благання".

Михайло Клецор

35-літній ювілей священства митрофорного протоієрея о. Омеляна Мицика

У неділю, 3-го грудня ц.р. Українська Православна Парафія Успіння Пречистої Діви Марії в Честер, Па., відзначила 35-літній Ювілей Священства свого настоятеля Митрофорного Протоієрея о. Омеляна Мицика.

Перед привітанням Преосвященного Єпископа Александра поблагословив у церкві прот. о. Василь Уманець новозакуплені дарунки для о. Ювілянта,: нове облаченіє, палицю і стихар.

О год. 10 : 45 ранку іподиякон Омелян Богдан та Іван Бартіш, який тепер перебуває на відпустці з війська, припровадили Преосвященного Єпископа Александра з парафіяльного дому до церкви, де Його привітав з хлібом і сіллю п. Іван Михальцевич, а в притворі церкви настоятель парафії - Ювілят митр. прот. о. Омелян Мицик.

Преосвященний Єпископ Александер поблагословив піднесену дітьми новозакуплену перефісю митру та передав її о. Ювілятові, а також і Євангелію, яку подарувала для церкви пані Катерина Благітка.

Архиєрейську св. Літургію відслужив Преосвященний Єпископ Александер в сослужінню протопресвітера о. Івана Гундяка, прот. о. Василя Уманця, прот. о. Богдана Желехівського, прот. о. Стахія Шадинського, о. Василя Серафимовича та о. Ювілята. Дияконував о. Володимир Поліщук.

Парафіяльний церковний хор під управою інж. С. Шевченка та Дитячий Хор парафії св. Петра і Павла з Вілмінґтону, Дел., під управою п. Сергія Ковальчука співали під час Богослужби.

Проповідували по - українськи Преосвященний Єпископ Александер, а по - англійськи протопресвітер о. Іван Гундяк.

Делеґати від Української Православної Ліґи п. Стефан Сивулич та другий заступник голови панна Еліс Білевич, приступили до св. Сповіді і Причастя і цим дали приклад, як треба відзначати Ювілей.

О год. 1 : 30 по полудні розпочався в Нар. Домі святковий обід, котрий поблагословив Преосвященний Єпископ Александер. При головнім столі засіли, крім Єпископа Александра і духовенства, стейтовий сенатор Кларенс Белл, мейор міста п. Дж. Ґорбі, голова духовників Військового Коледжу о. Ґай, та інші визначні гості.

Обід відкрив голова парафії п. Данило Куриця, який привітав присутніх та покликав о. Ювілята до привіту гостей. О. Ювілят, привітавши гостей, покликав на тостмайстра протопрес. о. Івана Гундяка.

Привіти зложили: Преосвященний Єпископ Александер від Митрополита Блаженнішого Іоана; прот. о. Б. Желехівський від Архиєпископа Мстислава і Консисторії та численні інші особи.

Вітали о. Ювілята стейтовий сенатор Кларенс Белл, мейор міста Честер, о. Дж. Ґорбі. Були й писемні привіти. Привіти закінчив пан Іван Винник, який передав о. Ювілятові хрест і грамоту Вільного Козацтва як признання за працю для Українського Народу у його змаганнях за волю.

По обіді відбулася мистецька програма під керівництвом інж. Сергія Шевченка.

Виступали: п-на Євгенія Турянська прекрасно відспівала дві пісні при супроводі пані Ярослави Кобрин. Діти Парафіяльної Української Школи дали кілька декламацій та проспівали „Ой, мала вдова." Танцювальний парафіяльний гурток під керівництвом Омеляна Богдана Мицика гарно відтанцював українські танці.

Мандолінова оркестра дітей з парафії св. Петра і Павла у Вілмінґтоні Дел., та дітей парафії Успіння Пречистої Діви у Честер, під управою п. С. Ковальчука прекрасно відіграли кілька українських пісень.

Ювілей приготовив Ювілейний Комітет, зложений з представників усіх організацій при парафії.

Головою Ювілейного Комітету була пані Катерина Благітка. Обід приготовило молоде сестрицтво парафії, а обслуговували члени УПЛІҐИ, молодечий відділу у Честері.

Ювілей закінчено молитвою Преосвященного Єпископа Александра.

Н. Н.

Клівленд, Огайо

ДОПОВІДЬ ПРОФ. Д-РА ЮРІЯ БОЙКА

26-го листопада 1967 р. відбулася у світлиці колишнього українського банку Парма доповідь гостя з Европи проф. д-ра Юрія Блохіна-Бойка з Мюнхену, на тему: Поетична творчість Василя Симоненка.

Прибуло на доповідь півтори сотні осіб із Клівленду й околиці.

Відкрив сходини, представив доповідача і привітав зібраних ред. Іван Ставничий, голова місцевого Осередку Наукового Товариства ім. Шевченка, та покликав до президії проф. д-ра Теодора Мацькова з Акрону і проф. д-ра Михайла Папа, який прислужився запрошинами із СКВУ в Ню Йорку проф. Бойка до Клівленду.

Перед доповіддю відома наша артистка - декляматорка п-ні Володимира Кавка відчитала одну з найбільш характеристичних для творчости Симоненка поезію.

Тема доповіді надзвичайно актуальна, і давала ілюстрацію диковинних і жорстоких обставин життя письменників, науковців та культурних діячів в Україні в умовах екстермінаційної політики народовбивства, яку большевицькі москалі лицемірно називають... співжиттям народів. Доповідач з'ясував на основі останньої виданої збірки поезій Симоненка його віддану, гарячу любов до України, злочинну в розумінні варварського московсько - большевицького режиму.

Становище Симоненка до совєтської окупаційної влади визначає становище загалу теперішнього українського наймолодшого покоління т. зв. шестидесятників, яке щораз то сміливіше виступає проти всіх засобів жорстокої, безпощадної русифікаторської індокринації в Україні. Помер Василь Симоненко в умовах — мовляв — „радісного, щасливого радянського життя" на 29-му році свого віку, захорівши на туберкульозу.

Громадянство Клівленду вдячне дорогому гостеві за його відвідини та за чудову доповідь. Вислухали присутні слів доповіді з гарячим співчуттям до своїх за залізною заслоною братів і сестер, які оце вже п'ятдесят років страждають під нелюдським гнітом жандармської системи. До пізньої ночі були би так слухали всі, немов зачаровані. Нарешті з тяжким серцем почали розходитися, скріплені у своїх почуваннях вірою, що таких молодих Симоненків, які одчайдушно підуть за визвольними ідеалами Шевченка, буде щораз то більше, і вкінці розпадеться московсько - большевицька „тюрма народів" і скоро вже скінчиться неволя України.

Юрій Яремкевич

„НА КРИЛАХ МРІЇ"

(Нова платівка з пластовими піснями)

Такий наголово має платівка, що вийшла старанням старшопластунського Куреня „Сіроманці", бо ж композитор — член їхнього куреня Юрій Годованець. Приємно повітати першу спробу молодого композитора, висловити йому признання, а також побажати, щоб оцей перший вогник, що спалахнув у ньому, розгорівся у велику ватру та запалив його до композиторської праці на ціле життя.

З приємністю слухаємо цієї легкої музики так добре підібраної до слів, що мають пластову чи романтичну тематику. Слухаючи „Чар ватри", „Маленька пластунка" чи „Маруся", мимоволі переносимось думками до пластового табору, сідаємо біля розпаленої ватри і співаємо. Признання для всіх друзів Сіроманців, що видали платівку своїм коштом та займаються її розпродажем. Платівка надається на різдвяний дарунок кожному, а головно пластунам. То ж пам'ятаймо всі про це. А ти Юра, пробуй дальше своїх сил!

Хай вам усім Господь помагає!

пл. сен. **Володимира Смик**

● **Польський кардинал Стефан Вишинський і два духовники були легко поранені,** коли авто, яким їхали з Варшави до Познаня посковзнулось на покритому ожеледдю шляху і вдарило в придорожне дерево. Духовникам дали лікарську поміч в недалекому містечку Кросневіце і вони продовжували свою подорож до Познаня.

ВІСТІ З ТОРОНТА

„ДІЙСТВО ПРО КОЖНОГО". — Вивчаючи українську літературу, учні курсів українознавства ім. Г. Сковороди, відіграли 19 листопада м. р. в залі Українського Народного Дому середньовічну драму - мораліте п. н. „Дійство про кожного". Своїм виступом наші юні актори практично виявили присутнім на залі те, що вони здобувають своєю працею на курсах. Зміст драми, гарно підготовлений виступ і добра гра молодих акторів, належно виконані костюми, все це промовляє, щоб якнайбільше число української молоді змогло побачити цю виставу і переконатися, яку гарну і корисну працю виконують їхні ровесники. Виставку повторено 17-го грудня м. р. в тій же самій залі, і вона знов втішалася участю молоді і старших.

НАРАДИ СХІДНЬОЇ ЕКЗЕКУТИВИ СУС. — 2-го грудня м. р. в приміщенні Українського Інституту св. Володимира Екзекутива СУС на Східню Канаду відбула наради з головами і секретарями місцевих відділів. Нарадами проводив секретар Екзекутиви п. Юрій Торошенко. Особливою точкою нарад була справа будови нового Інституту, про що докладно інформував присутніх голова Дирекції Інституту — др П. Смильський. По активній дискусії рішено оживити акцію підготовчих плянів через інформування загалу про цілі Інституту, збірку на фонд будови, присднування нових членів, вербування студентів. Участь у нарадах приймали: Архиєпископ Михаїл, голови центральних управ складових організацій СУС, та голова Централі СУС п. П. Кіт.

МИСТЕЦЬКИЙ ВЕЧІР. — Рідна Школа при Філії УНО, Західнє Торонто, влаштувала 3-го грудня м. р. Мистецький Вечір, у програму якого входили хорові виступи рідношкільного хору, деклямації, народні танки під керівництвом Я. Заварихіна, та сценічна картина в одній дії з канадійського життя — „Ах, ті діти". Автор п'єси — С. Гурко, постановка М. Гава. Вступне слово сказала студентка 4-го Курсу Українознавства — Л. Сергійчук. Програма пройшла з успіхом, а окремі точки нагороджувано щирими оплесками численних присутніх. Кінцевим словом голови Батьківського Комітету — п. І. Березовського, закінчено цей вдалий виступ нашої молоді.

СВЯТО КОМБАТАНТІВ. — Українські комбатантські оранізації відзначали спільно великі річниці — 50-річчя відновлення збройних сил України та 25-річчя УПА. Свято розпочалося 16-го грудня м. р. бенкетом, що відбувся з участю понад 300 осіб, у залі церкви св. Покрови. Доповідь про великі роковини виголосив д-р О. Бойко. Зі словами привітів виступали: представники наших владик о. Ю. Ференців (православний). о. ред. П. Хомин (католицький), ген. П. Шандрук, д-р Р. Малащук, мґр Т. Буйняк, др М. Малецький і ін. Бенкет пройшов у милій атмосфері, серед співів вояцьких - стрілецьких і упівських пісень. Прорама концерту і її виконавці були на високому рівні. Святочну промову виголосив ген. П. Шандрук. В мистецькій програмі виступали хори СУМ — чоловічий „Прометей' і дівочий „Діброва", під керівництвом маестра мґр В. Кардаша при музичному супроводі пань М. Кравців - Барабаш і Галі Безхлібник. З окремими точками виступали солісти сопрано пані С. Федчук, бас Ігор Заїка і тенор Павло Радко, яким акомпаніювала п-ні Ярошевич-Манько. Деклямацію „Великі Роковини" І. Франка виконав юнак В. Оленич. Свято - концерт закінчено відспіванням національного гимну.

СУСПІЛЬНА ОПІКА. — 5-го листопада м. р. була зустріч Управи Суспільної Служби з громадянством Торонта у власному будинку при вулиці Бегурст. Понад сто осіб оглянуло відновлені і пристосовані до належного вжитку приміщення, при чому одержували бажані інформації про місцеву і замісцеву допомогу. Для вжитку гостей були три числа Бюлетеню, де поміщено відомості про працю та майбутні пляни. Між приявними була дружина покійного колишнього голови М. Охримовича з родиною. Чай, кава та солодке печиво приготоване панями, як теж приємний товариський настрій, спричинилися до успіху зунтрічі. При Суспільній Опіці зорганізовано Стипендійний Фонд ім. М. Охримовича, який постійно збільшує свої активи внаслідок пожертв наших громадян, хоч ще далекий від осягнення наміченої мети. Управа щиро просить не забувати про нього. Відкрита світлиця для старших віком громадян, з відповідною програмою, зачинає стягати кожної середи у вечірніх годинах, щораз більше учасників. Світлиця є відкрита також кожного дня від понеділка до п'ятниці від од. 1-4 по пол., куди можна зайти відпочати, прочитати часописи, зустріти знайомих. Суспільна Опіка веде Бюро Порад і Бюро Суспільної Служби кожного дня від 9 до 4 по пол.

В. Дідюк

Філядельфія, Па.

НАУКОВИЙ СЕМІНАР ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ

2-го грудня ц.р. заходами Управи Відділу Схід Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів відбувся Перший Науковий Семінар з біологічних наук для заінтересованих в цій ділянці. На семінарі прочитано лекції дослідників - біологів, професорів американських університетів, старших емеритованих і молодих - діючих. Семінар відбувся у Пластовім Домі при Північ 10-ій вулиці. Після відкриття — головою відділу — Ю. Біликом і виясненням цілі Семінаря І. Куйдичем, лекцію започаткував проф. д-р Сергій Крашенніников, емер. професор Пеннсилвенійського університету на тему „Деякі проблеми молекулярної біології". Доповідач подав про найновіші досліди над підставовою і складовою елементарною кислотою кожної клітини - деоксирібонуклеарною і рібунуклеарною кислотами, скорочено ДНА і РНА, і на моделі вияснив складну структуру тієї молекули, що творить умовини і зумовлює синтезу аміно кислот - складників кожної білковини. Кожний прелеґент мав обмежений час — 5 хвилин — і тому міг тільки в головних зарисах подати опис цієї скомплікованої молекули.

Наступним прелеґентом був проф. Микола Остап, який доповідав про ізолювання і ідентифікування вірусів про методи, що допомогли прослідити численних вірусів і їхні відгалуження.

Проф. Медичної Школи ім. Джеферсона д-р Ігор Заяць познайомив приявних із „Інтерфероном і його ролею у вірусовій інфекції." Інтерферон — це недавно відкритий і ще недокладно прослідженний чинник, що у ядрі клітини викликує свойого роду протитіла, що своєю структурою є відмінні від протитіл, спонукуваних бактеріями.

В цій частині семінаря модератором був проф. асистент Пеннсилвенійського університету д-р Роман Максимович.

Другою частиною проводив проф. Іван Заяць і доповідь про „Інкорпорацію радіоактивної тимідини у біосинтезі нуклейкової кислоти клітинного ядра" виголосив проф. Роман Максимович, який подав вислідн дослідів над клітиною листка і виявив, що біосинтеза тимідини починається після якогось часу після інкорпорації радіоактивних елементів. Він графічно виявив поступ цієї біосинтези.

Дослідник патології курей д-р Іван Куйдич подав короткий біологічний начерк микоплазми — недавно відкритого і ще недокладно прослідженого збудника, що стоїть на межі тваринного і рослинного світу.

Після запитань і доповнень та демонстрування деяких експонатів, голова Відділу закрив цей цікавий семінар, що був першим цього роду засобом запізнати зацікавлених з найновішими дослідами в біологічних науках. Прелеґенти виявили охоту продовжувати такі інформації в майбутньому. Управа Відділу щиро дякує прелеґентам за їхню добру волю.

Юрій Білик

Яр. Рудницький

„Три шляхи" Софії Парфанович

(Із слова на вечері „Слова", присвяченого творчості Софії Парфанович у Вінніпеґу 29 жовтня 1967)

„Ой три шляхи широкії докупи зійшлися" . . . не тільки в Шевченківській поемі, а й у житті тієї людини, що в шуканні за новими здобутками в особистому житті, за щоразбільшими досягненнями в громадському житті й за свіжими враженнями й переживаннями в літературній творчості, одне слово, в пошуках за „іншими днями", — провела свої найкращі літа.

„Шляхи людські чудними переплетами розбіглися, схристилися, сплелись . . ." Так було й із трьома шляхами її життя, на яких написано: лікарка, громадянка, письменниця.

Сьогодні, з перспективи років, коли справа т. зв. „жіночого визволення" чи рівноправ'я" пахне анахронізмом, бо жінка давно здобула майже все, за що колись ішли в бій „суфражистки", сьогодні такі речі, як напр. здобути жінці диплом лікаря, це справа зовсім нормальна. Не така нормальна вона була за часів, коли поступала в Львівський університет на медичні студії Софія Парфанович. І дійсно, вона була тут піонеркою „Інших днів" *) — першою жінкою на західньо-українських землях, що виборола собі право стати незалежним лікарем і широко відкрила двері для інших українських жінок. А опісля — лікар із відомим ім'ям, ординарій Загальної Лікарні й Народньої Лічниці у Львові, асистент Ґенікологічної клініки й врешті (1940), деректор Фелдшерсько-Акушерської Школи там же. В 1941 р. дістає вона запрошення на посаду доцента в Львівському Університеті ім. Ів. Франка, та з причини німецько-большевицької війни ця справа так і залишилася в сфері плянів.

Другий шлях д-р Софії Парфанович — це шлях громадянки - суспільниці. Вийшоши заміж за Пилипа Волчука **), одного із палких антиалькогольних активістів, вона разом із ним стала до боротьби з алькоголізмом на західньо - українських землях в Т-ві „Відродження". За її головування в цьому т-ві й редаґування журналу „Відродження" протиалькогольний рух у Галичині дійшов до найбільшого розквіту. Разом із чоловіком і жменькою молодих людей вони випрацювали й розбудували твердий бастіон протиалькогольної, а разом з цим (через бойкот державного монополю) протипольської боротьби, що увінчувалася втратою кількох мільйонів золотих у річному бюджеті Варшави. В 1936 році Софі Парфанович вийшла з „Відродження" й повернулася до „Союзу Українок". На еміґрації працювала в „Об'єднанні Українських Жінок" (ОУЖ) в Авгсбурзі, та в „Санітарно-Харитативній Службі", (Українському Червоному Хресті) в Мюнхені.

Третій шлях д-р Софії Парфанович — літературний. З кінцем двадцятих років на сторінках українських тижневиків і місячників, зокрема у широко-відомому „Відродженні", появлялися її цікаві й оригінальні нариси, оповідання, новелі. Крім науково-літературних публікацій (як напр. 600-сторінкова „Гігієна жінки" й багатьох інших медичних книжок) у 1936 році вийшла перша збірка її оповідань „Ціна життя". На еміґрації появилися дальші збірки: „Загоріла полонина" й „Інші дні". Дуже цікаві її спогади з подорожі на Україну п. н. „У Києві в 1940 році" (опублікован і 1949 р.) та рукописи спогадів із скитальщини, де перебувала авторка перед своїм виїздом до Америки (З кінцем 1949 року). Частинно опрацьовано вже її великий роман (по части автобіографічний), якого тема — боротьба жінки про становище в громадянстві й у професійному житті.

В міжчасі вийшли такі цінні твори С. Парфанович: „У лісничівці" (1954), „Люблю діброву" (1959), „На схрещених дорогах (1963), „Чарівна діброва" (1964), „Такий він був"1964) та врешті найновіша книжка авторки „Карусь і ми" (1966). У всіх цих книжках, що продовжують добру українську прозову традицію 19-го й 20-го сторіччя, подибуємо цікавий і оригінальний підхід авторки до життя, людей і тварин, і своєрідну „гуманізацію" (олюднення) цих останніх.

Українське громадянство Америки й Канади, а зокрема зорганізоване жіноцтво, повинні ближче поцікавитися заслуженою письменницею — д-р Софією Парфанович на еміґрації, а передусім допомогти їй у виданні дальших її творів, отієї „скрині манускриптів, які везла з собою" обіцюючи собі їх видати на Новій Землі.

Бо вона й вони цього варті!

* „Інші дні" — назва одного з творів С. Парфанович.
** Помер на еміґрації в Авґсбурзі, 1946 р.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE 5020 OLD YORK ROAD PHILADELPHIA, Pa. 19141

Голова Виконавчого Органу УНРади д-р Атанас Фіґоль в Дітройті

Під протекторатом Метрополітального Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в Дітройті Т-во Прихильників УНРади влаштувало зустріч голови Виконавчого Органу УНР д-ра Атанаса Фіґоля з громадянством нашої Метрополії. Зустріч відбулася в неділю, 10-го грудня 1967 р., в залі Українсько-Американського Осередку при вул. Карпентер.

Поява в Дітройті такого поважного гостя викликала живе заінтересування, при препоганій погоді на зустріч прибуло 200 осіб нашої громади. Голова Т-ва Прихильників УНРади інж. Петро Трепет покликано до президії Марусю Бек, ген. Михайла Крата, о. Олександра Биковця, д-ра Дениса Квітковського, д-ра Валентину Савчук, інж. М. Кунинського та д-ра Івана Янчишина. До переведення програми попросив голову Метрополітального Відділу УККА інж. Василя Колодчина.

Інж. В. Колодчин згадав, що д-р А. Фіґоль відвідував Дітройт декілька разів як видатний науковець чи провідний пластун. Тепер Дітройт вітає його як голову Виконавчого Органу УНРади, як чільного політичного репрезентанта, і то в тому часі, коли наша спільнота переживає виїмкове піднесення, викликане історичного значення успіхами І-го Світового Конґресу Вільних Українців. Запрошеного до слова д-ра А. Фіґоля присутні прийняли оплесками.

У змістовній доповіді д-р Фіґоль проаналізував сучасний стан суспільно-політичного життя української спільноти в діяспорі. Зокрема підкреслив велитенські осяги І-го СКВУ, яким упорядковано наше суспільне життя на громадському секторі. Цей успіх може стати наріжним каменем у будові та завершенні повної консолідації на політичному секторі. Існують всі дані та передумови, що таку консолідацію можна осягнути може і в недалекому майбутньому. Українська Національна Рада, як Державний Центр постала заходами майже всіх політичних партій та середовищ, за виїмком одного, у 1948 році. Постала вона як виплив життєвих потреб української спільноти в діяспорі. Вона стала пересмником та носієм державницьких традицій Української Народної Республіки. Вона являється політичним ядром, звідки повинні виходити контакти та інформації до всіх клітин на всіх континентах поселення української спільноти. 5 років УНРада переживала кризи партійно-політичного характеру. Одначе на Шостій Сесії УНРади в 1967 році цей стан зліквідовано, і тепер УНРада є спроможна виконувати завдання передпарляменту України. УНРада об'єднує 9 політичних партій, поза нею стоять дві. На шостій сесії створено так званий громадський сектор, чим уможливлено якнайширшим кругам нашої спільноти мати виборче право членів УНРади. Кожний українець, вплачуючи даток 22-го січня, автоматично набуває це право, яке буде оформлене детально відповідним законом УНРади.

Після доповіді у речевих питаннях порушено цілий ряд актуальних справ: відношення Державного Центру до СКВУ і УККА, УГВР, ЗЧ ОУН, відношення до церковного питання, так званих „контактів", а зокрема практичного включення широких кол українського громадянства до громадського сектору УНРади.

Доповідь д-ра А. Фіґоля можна уважати за початок акції здійснення широко закроєних плянів УНРади. Подібні акції можуть мати належний вплив на громадянство, на якого всебічну піддержку розчисляє УНРада, щоб могла виконувати завдання Державного Центру української спільноти поза межами України.

В. П.

АРМІЯ ЗДА У В'ЄТНАМІ ЗРОСТЕ ДО 525.000 ВОЯКІВ

Сайґон. — 198-ма легка піхотна бриґада, яка прибула до Південного В'єтнаму впродовж грудня — вже розташована на бойовому фронті. Три дальші бриґади будуть включені у фронт в найближчих днях. На день 23 грудня було у Південному В'єтнамі 478.000 американських вояків, не рахуючи залог воєнних кораблів. До червня цього року те число має зрости до 525.000 і дальшого його підвищування буцім-то не буде. Газети твердять, що одночасно Північний В'єтнам перекинув до Південного В'єтнаму також нові свої реґулярні війська і що тому „балянс" зберігся більш-менше той сам.

ПОМЕР ГЕНЕРАЛ МИХАЙЛО САДОВСЬКИЙ

Несподівано розійшлася в Торонті сумна вістка, що в п'ятницю 29 грудня 1967 р. помер у Торонтонському військовому шпиталі, на 81-му році життя бл. п. ген. М. Садовський. Активний учасник визвольних змагань, політичний, громадський діяч і культурно-освітній діяч в краю і на еміґрації по першій і другій світовій війнах, був активним до кінця свого нелегкого життєвого шляху.

Побіч ряду різних громадських обов'язків і завдань, він як почесний голова Союзу Українських Канадійських Ветеранів, був головою дирекції Воєнно-Історичного Музею та редактором збірників „За Державність". Було б просто неможливо в короткій посмертній згадці охопити всю довголітню многогранну працю цього Військовика - Громадянина. Ми віримо, що це завдання на підставі джерельного матеріялу зроблять наші літописці-історики.

Хочемо ствердити, що українська громада в особі покійного стратила одного з визначніших синів — свого народу. Не диво одначе, що цілий час спочиле тіло покійника, над яким відправлялися панахиди під проводом Архиєпископа Михаїла в сослуженні численного духовенства, відвідувало багато його рідних, знайомих, приятелів та громадян. Всі спішили, щоб востаннє розпрощатись із сл. п. Генералом та у своїх молитвах просити спокою для Його душі. Численні вінки й букети цвітів були б напевно закрили домовину покійника, коли б не заклик похоронного комітету складати „нев'янучі вінці" в пам'ять покійного на добродійні цілі.

Українську католицьку панахиду за спокій душі померлого відправив капелян УСС о. С. Хабурський. У вівторок, 2-го січня 1968 р. в ранніх годинах у церкві-катедрі св. Володимира зібралась велика українська громада, представники організацій, щоб востаннє відпровадити бл. п. Генерала на вічний спочинок. Соборну заупокійну Службу Божу правив і похоронні відправи проводив Арх. Михаїл в сослуженні Всеч. оо. Федака з Гамилтону і Ференцева, — душпастиря катедри. З прощальним словом крім Арх. Михаїла виступив Всеч. о. Федак, та Всеч. о. Ференців.

Комбатанські організації взяли активну участь зі своїми організаційними прапорами в катедрі і на цвинтарі. Прапори сумно похилившись на „Вічную Пам'ять" і віддали останню прислугу тому, який так старанно про них дбав та збирав їх в Історичному Музеї. З прощальним словом на цвинтарі виступили :пор. Сачківський 5-ої станиці СБУВ, та п. Гуменюк — голова катедральної церковної управи. Зараз по закінченні похоронних обрядів Комітет, що занимався ними в особах пп: І. Липовецького і пор. Шкурія запросили всіх учасників до спільної жалібної трапези, яка відбулася в залі катедри. Проводив нею інж. І. Янішевський. Разом з опечаленою Дружиною, дочкою і членами родини до тризни засіли: Високопреосвященний Архиєпископ Михаїл, о. митрат Фотій, оо. Федак і Ференців, та представники організацій, товариств і установ. Тут за чергою зложили співчуття родині та згадали про працю і заслуги покійного: інж. О. Тарнавський — від Представництва УНР, інж. С. Підгайний — І-а Дивізія УНА, майор Б. Стрільковський — Станиця СБУВ, В. Дідюк — Т-во кол. вояків УПА, п. Кос — Стрілецька Громада, п. Руденко — ОДУМ, п. І. Павелко — КУК, інж. Турко — від родини, інж. Янішевський — Братства св. Володимира, п. Лозовський — УСС, Архиєпископ Михаїл. Дочка пані Жепенецька, щиро подякувала всім, які так чи інакше допомагали перенести велике горе цілої родини та взяли таку численну участь в останній прислузі для їхнього батька.

Молитвою за душу Покійного проведену Архиєпископом і присутніми отцями, присутні складаючи щирі співчуття родині розходились з сумом і журбою. На життєвому шляху впав ще один воїн, що на своїх плечах ніс допомогу у визволенні свого народу. Спи спокійно, Дорогий Генерале! Хай привітною буде Тобі і легкою канадійська земля! Твоїми слідами підуть покоління, які принесуть свободу свойому народові, в якому пам'ять про Тебе буде вічною.

В. Дідюк

Берім приклад з наших піонерів

Напевно кожний, хто приїхав до Америки за посередництвом Злученого Українського Допомогового Комітету, відчуває вдячність і зобов'язання до цієї установи. Усвідомлюючи собі, що їде за посередництвом саме своєї української установи, напевно кожний мав почуття гордости, відчував, що не є зданий на ласку чужих, що є хтось свій, що йому допомагає. Знайшов протягнуту братню руку через океан з чужої далекої і незнаної країни, і вже тому їхав в ту чужу країну з більшою певністю, без остраху, що загубиться сам в чужому морі, їхав з почуттям, що їде між своїх, які там йому допоможуть. І великою полегшою було те почуття в той тяжкий, непевний час . . .

Ми без власної держави, розкинені по цілому світі, часто мусимо шукати ласки в чужих установах. Та в нас є почуття гордости і воля до організації і ми завзято орґанізуємо свої церкви, установи, — будуємо своє громадське життя. Пощастило нам мати і свій допомоговий Комітет, який мав змогу проявити свою діяльність і протягнути допоміжну руку своїм землякам на скитальщині завдяки давнім еміґрантам, які своєю щедрістю доказали свою велику свідомість, свою щиру любов до своїх земляків, викинутих окупантом на поневіряння, — а тим самим це був доказ любови і до своєї далекої Батьківщини.

Тяжко зароблені гроші вони щедро жертвували на нашу допомогову інституцію, на допомогу новим еміґрантам. Вони теж щедро жертвували на церкви, на народні доми та інше — вони творили громадське життя з нічого, і тим вони заложили тверді підвалини для розбудови цього життя. Завдяки їм нові еміґранти не почувались самітніми, закинутими, вони відчули, що приїхали в свою розбудовану українську громаду, в яку можуть включитись, з якою можуть працювати, яка в потребі допоможе. Завдяки цій громаді новоприбулим було легше ставити перші кроки по цій хоч багатій, але чужій і невідомій землі. Це зробили наші піонери, діл яких ми ніколи не можемо забути і легковажити.

Тож надіємось, що і „нові" еміґранти, зокрема ті, які приїхали за посередництвом ЗУАДКомітету і скористали з його допомоги, — дадуть вияви належної і щирої оцінки нашої Установи та почуття вдячности до неї. І саме тепер, коли ЗУАДК знаходиться в скрутному фінансовому положенні — не має досить фондів для того щоб поширити свою діяльність, та перевести свої нові пляни поширеної харатативної акції, зокрема в східніх державах Европи, — вони відгукнуться щиро на наш заклик та зложать щедру пожертву на цілі ЗУАДКомітету. Буде це виявом почуття свідомости, рівної тій, яку мали наші піонери, що будували цю нашу Установу.

Особливо тепер, в різдвяному часі, закликаємо всіх, і тих які приїхали за посередництвом ЗУАДКомітету і тих, які в минулому підтримували ЗУАДК членськими вкладками та датками, та все наше Громадянство, — зложити свою щедру пожертву на допомоговий фонд ЗУАДКомітету. Жертвуймо в міру можливостей, але всі, — бо тільки спільними силами можна мати великі осяги та довершити великих діл.

Пожертви просимо слати на адресу:

United Ukrainian American Relief Committee
5020 Old York Road
Philadelphia, Pa. 19141

Дирекційна Рада Злученого Українського Американського Допомогового Комітету

КАТЕДРА УКРАЇНОЗНАВСТВА В ДІТРОЙТІ

Вже від двох літ ідуть старання, щоб відновити виклади української мови у Вейн Ст. Університеті в Дітройті і останнім часом вони зблизилися до успішного закінчення.

Такі виклади вже в нас були на згаданому університеті десять літ тому, але з браку студентів зацікавлених тими студіями, виклади були здержані. Та в останньому часі умовини змінилися. В Дітройті існує вже близько десяти літ Вища Українська Школа, з якої щороку виходить більше як 30 абсольвентів, які вчилися дванадцять літ предметів українознавства одну годину кожного дня. Щоб це не пішло намарно, належало б їм дати можність завершити ці студії на університеті. У нас було цього літа сорок студентів, які хотіли ходити на виклади української мови. Крім цього всі бачимо, що в наших школах вчать професори, які в нормальних умовинах повинні вже бути на пенсії, але вони мусять далі вчити, бо їх нема кому заступити. Тому тільки смерть звільняє професора з його учительських обов'язків. Ці дві причини заставляють нас постаратися, щоб наші студенти мали можливість студіювати на університеті україністику, щоб з них ми мали доріст учителів і науковців.

Дітройтська громада має найбільше даних на те, щоб це зробити не тільки для себе, але й для всієї еміґрації в Америці. Тому вже від початку старань поставлено домагання до університетських властей, щоб програма не обмежувалася тільки до звичайних чужомовних курсів, але щоб були виклади також з історії, літератури й культури.

Щоб спонзорувати й фінансувати виклади української мови, зорганізовано Українсько - Американську Культурну Фундацію, яка удержувала курси чотири роки. Коли перервано виклади УАКФундація припинила свою діяльність. Але 4-го грудня б.р. відбулися збори, на яких відновлено діяльність УАКФундації й постановлено, що перед кінцем цього року відбудуться загальні збори УАКФундації. На ці збори будуть запрошені всі товариства та всі громадяни міста Дітройту й околиці, яким ця справа важна й дорога. Головно батьків, які мають дітей у шкільному віці.

Найважнішою справою дітройської громади є зібрання 12 тисяч долярів, які поставив університет як умову, щоб зачати виклади наново. Це мала б бути оплата за виклади за п'ять літ згори. Коли відповідна кількість студентів буде відвідувати курси й буде платити, по п'яти роках університет перебере кошти викладів і наша громада вже не буде мати обов'язку платити. Таку умову поставив унівеситет через поганий досвід з нашими студентами в минулому.

Ця сума на дітройтську громаду не є великим тягарем. У нас є сорок тисяч українців, які признаються, що вони українці, і їм вистачило б зложити по кводрові на особу, але тому, що багато не розуміє справи, прийдеться просити людей доброї волі про більші датки.

В часі СКВУ всі однозгідно висловили думку, що ми повинні подбати про виклади україністики на всіх університетах, де відповідна кількість українських студентів і де є до того сприятливі умовини. Це власне й хоче провести в діло дітройтська громада.

Для ясности підкреслюємо, що це не має нічого спільного з тою катедрою українознавства, на яку українське студентство збирає більщі фонди вже від довшого часу.

Коли б дітройтській громаді вдалося здійснити плян, ми мали б за чотири роки повновартісних учителів з модерною університетською педагогічною освітою, які вже за чотири роки могли б станути на місця наших старих учителів.

Оці мої слова мають не лише поінформувати нашу спільноту в Америці, що дітройтська громада запланувала зробити, але теж помогти знайти меценатів, які помогли б здійснити наш задум і поставити стійкі основи під будову нашого майбутнього.

Добрі й висококваліфіковані вчителі, це основа виховання молоді, а молодь, це майбутнє народу.

М. К.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

НАРОДНИЙ ФОНД І КОЛЯДА ПРАЦІВНИКІВ ГОЛ. КАНЦЕЛЯРІЇ УНС, „СВОБОДИ" І „СОЮЗІВКИ"

Як кожного року, так і тепер, співробітники в Головній Канцелярії УНСоюзу, в Редакції, Адміністрації і Друкарні „Свободи" та „Союзівки", з нагоди цьогорічних Різдвяних Свят і Нового Року зложили свої пожертви на Коляду для Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) та свій національний даток до Народного Фонду Українського Конґресового Комітету Америки. Національний Даток і Коляду на 1968-ий рік зложили:

	Н.Ф.	Коляда		Н.Ф.	Коляда
П. Лисогір	$50	$10	М. Попович	10	2
Вол. Сохан	50	10	Я. Сидоряк	10	2
д-р Я. Падох	50	10	С. Соколишин	10	2
Ів. Кокольський	50	10	О. Стецура	10	2
А. Драган	50	10	Д-р М. Кобринська	10	2
Р. Слободян	25	10	Н. Залуська	10	—
І. Кедрин	25	10	В. Соболта	10	2
В. Квас	15	5	д-р О. Волощук	10	1
М. Лисогір	15	3	Е. Ратич	10	2
К. Стецюк	15	5	М. Юзенів	10	2
Д. Слободян	10	5	О. Гентиш	10	2
В. Берізка	10	5	С. Кулик	5	2
В. Давиденко	10	5	К. Маґура	5	2
Б. Кравців	10	5	В. Калиновський	5	1
Л. Лапичак	10	5	С. Раси	5	1
д-р Л. Луців	10	5	І. Благітка	5	2
П. Постолюк	10	5	Г. Куфта	5	2
З. Сиплик	10	5	Я. Левицька	5	—
У. Дячук	10	5	Т. Костів	5	1
А. Домарацький	10	5	Ст. Курляк	—	3
Р. Ференцевич	10	5	С. Чума	—	3
Л. Полтава	10	5	Д. Кусий	1	1
Д. Семеґен	10	3	С. Сапрун	—	1
Е. Гарасимчук	10	3			
д-р І. Козак	10	3			
Р. Падковський	10	2			
М. Савчак	10	2			
Т. Гіль	10	2			
О. Домбровська	10	2			
В. Карий	10	2			
І. Коць	10	2			
М. Мілянович	10	2			
В. Назаревич	10	2			
О. Парубчак	10	2			

Отже, працівники Головної Канцелярії УНСоюзу та Редакції, Адміністрації й Друкарні „Свободи" і „Союзівки" зложили з нагоди цьогорічних Різдвяних Свят $736.00 — як Національний Даток до Народного Фонду УККА $207.00 як коляду на залишенців.

Разом — $943.00

В АМЕРИЦІ І СВІТІ

АМБАСАДА ЗДА ПРИ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ МУСИТЬ ПРИСТОСОВУВАТИСЬ до скорочення її бюджету на 110.000 дол. на перших шість місяців цього року. Звільнять найменше двох службовиків та заведуть ощадності в телефонічних розмовах, коштах листування і надобов'язкових годинах праці. Цьогорічний бюджет тієї амбасади є 1,058.000.000 дол. Персонал амбасади — 126 осіб.

ПОВЕРХНЯ МІСЯЦЯ

Фотознімка скалистої поверхні місяця, яку переслав на Землю американський космічний корабель „СОРВЕЄР 7", що був висланий на Місяць і на ньому осів, виконавши останню пробу перед висилкою людини на ту плянету. Фотознімка зроблена апаратурою „Сорвеєра" у віддалені на 16 стіп від поверхні Місяця.

Лідер республіканців песимістично оцінює теперішню ситуацію

Вашингтон. — Сенатор Еверет Дірксен, голова республіканської меншости в Сенаті, заявив у своєму звідомленні про першу сесію 90-го Конґресу, що „нема шансів замирення, нема виглядів на стабілізацію і нема надії на краще". Він окреслив, як „цілком слушне" становище Уряду, що кошти на В'єтнамську війну не повинні зупинити реалізування одночасно амбітної соціяльної політики в Америці. Водночас, критикуючи Уряд за цілість політики і спосіб ведення війни у В'єтнамі, сенатор Дірксен заперечив, наче б він змінив своє засадниче становище щодо В'єтнамської війни. Він ствердив, що надалі погоджується з президентом Л. Б. Джансоном щодо конечности протиставитись збройно комуністичній агресії у В'єтнамі та погоджується з ним, що критики його політики супроти В'єтнаму не подали ніякої іншої реальної і конструктивної розв'язки, ака не рівнялась би у практиці капітуляції Америки. Ствердження Дірксеном, що він у принципі погоджується з президентом Джансоном щодо політики супроти В'єтнаму, різниться виразно від становища мішиґенського республіканського губернатора Джорджа Ромні, який критикує Джансона в усіх пунктах щодо політики у В'єтнамі.

МОЛОДІ ФАХІВЦІ ВТІКАЮТЬ ІЗ СІЛ

„Від такої практики терпить колгосп, область, держава. Тим часом є рішення уряду, є, зрештою, наказ міністра сільського господарства СССР про те, щоб молоді спеціялісти використовувалися за призначенням, про створення для них належних умов. Міністерство сільського господарства УССР, партійні організації колгоспів і радгоспів покликані покласти край отим „візитам чемності" молодих спеціялістів селам, де вони дуже потрібні і де вони зобов'язані працювати".
бов'язані працювати". („Радянська Україна" з 9 січня).

НОВА ПЕРЕСЕЛЕНКА З УКРАЇНИ ПРО ЗАКОРДОННІ РАДІОПРОГРАМИ

Буенос Айрес. — Після трирічних заходів, до Арґентини прибула до своєї дочки старенька пані з України. Дописувач „Шляху Перемоги" відвідував її, і в числі з 3-го грудня опублікував інтерв'ю з новоприбулою, в якому вона, між ін., стверджує, що населення України, особливо молодь, „вже не має страху" супроти режиму, що селяни ненавидять колгоспи, розповіла, що УПА діяла подекуди і в 1953 р. Вона посвідчила, що в УССР масово слухають радіопересилання з закордону, а саме: „Тепер багато на Україні слухають радіо з Мадриду в Еспанії і з Ватикану. Служби Божі, а зокрема радіо з Еспанії, що заохочує до дальшого спротиву окупантові".

ТАРЗАН, Ч. 5932. Перед зловісною церемонією . . .

— Вюдю вбили всіх моїх ловців — люто гукав Білл. — Завтра я візьму кількох людей і . . .

— Будьмо спокійні! — сказав Тарзан. — Ми не знаємо, чи вони винні.

. . . Та вони були дійсно винні, і навіть тепер оці поклонники лева зібралися в своєму селищі за парканами . . . вступ до зловісної церемонії.